

РЕШЕНИЕ

№ 11146

гр. С, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 128 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: С И

при участието на секретаря П А
като разглежда докладваното от С И Гражданско дело № 20221110121687 по
описа за 2022 година

Предявени са искове от Д. Г. И. с ЕГН: ***** и адрес: гр.С 3, ул."З", ж.к.Ж 9,
ет..., чрез адв.А., със съдебен адрес гр.С, бул."К М Л" №..., за признаване за установено, че
ответникът „Д“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул."АКАД Й Т"
№..., представлявано от управителя Р А, дължи на ищеца следните суми: сумата от 12 251.48
лева, ведно със законна лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за
изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК - 10.12.2021 г., до изплащане на
вземането, от която сума: 1/ 10 353.36 лева, представляваща сбор от неизплатени 6 брутни
месечни трудови възнаграждения, всяко в размер на 1725.56 лв. за периода от м.март 2021 г.
до м.август 2021 г., включително, 2/ обезщетение в размер на едно брутно месечно
възнаграждение по чл. 221, ал. 1 КТ в размер на 1725.56 лв. и 3/ обезщетение по чл. 224, ал.
1 КТ за 3 дни неизползван платен годишен отпуск в размер на 172.56 лв.; сумата от 113.12
лева, представляваща законна лихва върху главницата от 1725.56 лв. за период от 11.04.2021
г. до 02.12.2021 г., сумата от 98.74 лева, представляваща законна лихва върху главницата от
1725.56 лв. за период от 11.05.2021 г. до 02.12.2021 г., сумата от 83.88 лева, представляваща
законна лихва върху главницата от 1725.56 лв. за период от 11.06.2021 г. до 02.12.2021 г.,
сумата от 69.50 лева, представляваща законна лихва върху главницата от 1725.56 лв. за
период от 11.07.2021 г. до 02.12.2021 г., сумата от 54.64 лева, представляваща законна лихва
върху главницата от 1725.56 лв. за период от 11.08.2021 г. до 02.12.2021 г., сумата от 39.78
лева, представляваща законна лихва върху главницата от 1725.56 лв. за период от 11.09.2021
г. до 02.11.2021 г.

Претендира се и присъждане на направените по делото разноски.

В исковата молба се твърди, че страните са били обвързани от трудово правоотношение по трудов договор №...., по което ищцата е полагала труд. Сочи се, че от м.март 2021 г. ответникът е преустановил заплащането на трудовото възнаграждение на ищцата, поради което същата се е възползвала от правото си по чл.327, ал.1, т.2 от КТ и е прекратила едностранно трудовото правоотношение. С оглед на това от страна на работодателя е издадена Заповед №../30.08.2021 г., в която е посочено, че на работника следва да се изплати обезщетение по чл.221, ал.1 от КТ и за 3 дни неизползван платен годишен отпуск.

Отбелязва се, че след подаден сигнал в Инспекция по труда, е извършена проверка, при която е установено, че ответникът е начислил на ищцата трудовите възнаграждения през исковия период, но не ги е изплатил.

В срока за отговор, ответникът по делото е депозирала такъв, в който изразява становище по допустимостта и основателността на предявените искове.

Ответникът по делото не оспорва, че се е намирал в трудово правоотношение с ищцата и че не ѝ е изплатил възнагражденията за исковия период, като обаче твърди, че това е обусловено от неизпълнение на задълженията на ищцата по трудовото ѝ правоотношение. В тази насока излага данни, че се касае за задължения по изпълнение на проект на Министерство на регионалното развитие и благоустройството, Дирекция „ВИКя”, по който е сключен договор № ../17.06.2019 г., реализиран с средства от европейските структурни и инвестиционни фондове. Твърди се, че в работата си ищцата е допуснала множество грешки по отношение възложените ѝ задачи, като всяко неизпълнение подлежи на санкция от възложителя по проекта. В част се сочи, че ищцата е изпълнявала задълженията си бавно, некачествено и без съобразяване със заложените срокове. Въпреки това, спрямо ответното дружество не са констатирани забава, лошо, неточно, некачествено или частично изпълнение, като този резултат е постигнат с наемане на нови служители.

По така изложените съображения се иска исковете да бъдат отхвърлени, като се присъдят на ответника направените от него разноски.

В съдебно заседание ищецът се представлява от пълномощник, който поддържа предявените искове. Ответникът не изпраща представител.

По делото са ангажирани писмени доказателства, назначена и изслушана е съдебно-счетоводна експертиза.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства по реда на чл.12 и чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявените в настоящето производство искове са с правно основание чл.422 вр.чл.415, ал.1 ГПК вр. чл.128, т.2 от КТ,чл.221, ал.1, чл.224, ал.1 от КТ и чл.86, ал.1 от ЗЗД и имат за предмет установяване дължимостта на посочените суми в издадената по реда на чл.410 ГПК заповед за изпълнение на парични задължения.

От приложеното към настоящето, ч.гр.д.№ 71014/2021 г. по описа на СРС е видно, че въз основа на заявление по реда на чл.410 ГПК в полза на ищцата е била издадена заповед за изпълнение за следните суми: сумата от 10 353.36 лева, представляваща сбор от неизплатени 6 брутни месечни трудови възнаграждения, всяко в размер на 1725,56 лв. за периода от м.март 2021 г. до м.август 2021 г., включително, обезщетение в размер на едно брутно месечно възнаграждение по чл. 221, ал. 1 КТ в размер на 1725,56 лв. обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за 3 дни неизползван платен годишен отпуск в размер на 172,56 лв.; сумата от 113,12 лева /сто и тринадесет лева и 12 стотинки/, представляваща законна лихва върху главницата от 1725,56 лв. за период от 11.04.2021 г. до 02.12.2021 г., сумата от 98,74 лева /деветдесет и осем лева и 74 стотинки/, представляваща законна лихва върху главницата от 1725,56 лв. за период от 11.05.2021 г. до 02.12.2021 г., сумата от 83,88 лева /осемдесет и три лева и 88 стотинки/, представляваща законна лихва върху главницата от 1725,56 лв. за период от 11.06.2021 г. до 02.12.2021 г., сумата от 69,50 лева /шестдесет и девет лева и 50 стотинки/, представляваща законна лихва върху главницата от 1725,56 лв. за период от 11.07.2021 г. до 02.12.2021 г., сумата от 54,64 лева /петдесет и четири лева и 64 стотинки/, представляваща законна лихва върху главницата от 1725,56 лв. за период от 11.08.2021 г. до 02.12.2021 г., сумата от 39,78 лева /тридесет и девет лева и 78 стотинки/, представляваща законна лихва върху главницата от 1725,56 лв. за период от 11.09.2021 г. до 02.11.2021 г. С възражение от 14.02.2022 г. ответникът е оспорил вземанията без мотив.

С оглед така посочено, се установява идентичност на претендираните вземания в настоящето и в предходно проведеното заповедно производство, поради което и с оглед обстоятелството, че искове са предявени в срока по чл.415, ал.1 ГПК, същите се явяват процесуално допустими.

По делото не е спорно, а и от събраните писмени доказателства се установява, че страните са сключили на 14.08.2019 г. трудов договор, с който ищцата е приела да изпълнява в ответното дружество длъжността „Т С“. До прекратяване на трудовото правоотношение със Заповед №./30.08.2021 г., уговореното трудово възнаграждение е изменяно неколкратно. По делото са представени допълнителни споразумения от 01.10.2019 г., от 01.06.2020 г. и от 01.07.2020 г., в които е предвидено възнаграждение съответно от 1481.99 лв., 1675.30 лв., както и промяна в процента за прослужено време.

Спорно по делото е дали се дължат на ищцата трудовите възнаграждения за иския период, доколкото ответникът навежда възражения за неизпълнение и/или лошо изпълнение на трудовите й задължения.

В тази насока следва да се отбележи, че в константната практика на ВКС се приема, че трудовият договор е особен вид възмезден договор, което се обуславя от съдържанието на основните насрещни престации по него - от страна на работника/служителя - предоставяне на работодателя на работната си сила, а от страна на работодателя - заплащане на трудово възнаграждение, представляващо цената на работната сила /в този смисъл решение № 171 от 10.07.2013 г., постановено по гр.д.№.43/2012 г. по описа на ВКС, IV г. о., ГК/. Работникът/служителят е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил, и то точно и

добросъвестно, съобразно предвиденото в [чл.124](#) и [чл.125 КТ](#), като работодателят му дължи уговореното трудово възнаграждение за извършената работа /чл.128 от КТ/. При непрестиране на работната сила право на трудово възнаграждение съществува само в случаите, когато това не се дължи на виновно поведение на работника/служителя, а именно: при неизпълнение на трудовите норми /[чл.266, ал.1 КТ](#)/, при престой и производствена необходимост /[чл.267 КТ](#)/, при производство на некачествена продукция /[чл.268, ал.3 КТ](#)/.

От събраните по делото доказателства не се установи /а и страните не въвеждат твърдения/, ищцата да се е задължила да престира на ответника конкретен краен резултат, в което всъщност се изразява и основната разлика между трудовия договор, при който страните постигат съгласие за престиране на работна сила, и гражданския договор /договор за поръчка или договор за изработка/, при който същността на уговорената престация е конкретен краен резултат.

С оглед на това, както и на отразеното в приетото по делото и неоспорено от страните заключение на съдебно-счетоводната експертиза, а именно, че през исковия период ответното дружество е подавало за ищцата пред НАП декларации образец 1, в които е отразило, че тя е отработила всички работни дни в месеците от март до август 2021 г. и ѝ е начислило трудово възнаграждение в пълен размер, следва да се приема, че И. е престирала труд, като е изпълнявала добросъвестно трудовите си задължения. Тук за пълнота на изложението следва да се отбележи, че вещото лице не е установило да е използван от Д. И. отпуск за временна неработоспособност или неплатен отпуск през този период. Не могат да се възприемат и възраженията на ответника в отговора на исковата молба относно некачественото изпълнение на задълженията на ищцата. Те останаха недоказани с оглед подадените от самия него данни пред НАП за ищцата и липсата на ангажирани други доказателства, които да ги подкрепят – образувано дисциплинарно производство срещу И., констатирани пропуски в работата ѝ от работодателя или от трети лица, на които се предоставя резултата от престирания труд и др.

В същото време, експертът е посочил, че от страна на ответното дружество не са му представени рекапитулация, платежни ведомости и фишове, от които да установи дали и в какъв размер възнаграждения за исковия период са изплатени на ищцата. Това поведение на ответника следва да бъде ценено по реда на чл.161 от ГПК, за която последица той е предупреден с определението по доклада, връчено на пълномощника му на 25.07.2022 г.

Ето защо, както и предвид обстоятелството, че ответникът по същество не твърди да е платил на ищцата претендираните вземания, в който смисъл са и констатациите на Главна дирекция „Инспекция по труда“ в писмото от 21.10.2021 г., съдът приема, че на ищцата се дължат възнаграждения за положения от нея труд за периода от м.март 2021 г. до м.август 2021 г.

В практиката на ВКС се приема, че при иск с правно основание [чл.128, т.2 КТ](#) може да се присъди брутното трудово възнаграждение или остатъка от чистата сума за получаване след приспадане на дължимия данък и обществени осигуровки, като решението трябва да е ясно коя от двете суми се присъжда /в този смисъл решение №.. от 25.02.2010 г.,

постановено по гр.д.№ 220/2009 г. по описа на ВКС, III г. о., ГК/. Според ВКС, когато е присъдено брутно трудово възнаграждение, дължимият данък и осигурителни вноски ще се изплатят от събраните суми в изпълнителното производство. С оглед на това съдът следва да признае вземане на ищцата за брутно трудово възнаграждение за исковия период в размер на 10 353.36 лева.

Предвид изхода по главния иск и акцесорния характер на иска за заплащане на обезщетение за забава, последният се явява основателен в пълния му предявен размер определен по реда на чл.162 от ГПК, предвид пасивното поведение на ответника, което е попречило на вищото лице да определи точния размер на това задължение /с оглед отразеното в първа задача от заключението по ССЧЕ/. В тази насока съдът намира за нужно само да отбележи, че отговорността на работодателя за претендиранто обезщетение е договорна като тя се поражда в рамките на едно конкретно трудово правоотношение. В представения по делото трудов договор е отразен срок за изплащане на възнаграждението и това е 10-то число на следващия календарен месец /чл.5.2 от трудовия договор/, поради което от следващия ден, работодателят изпада в забава, без да е необходима покана от работника.

По отношение исковете за установяване дължимостта на посочените в исковата молба обезщетения - за неизползван платен годишен отпуск и за прекратяване на правоотношението без предизвестие, следва да се отбележи, че страните не спорят по дължимостта им, доколкото ищцата е предявила иск именно в размерите, признати ѝ от работодателя със заповедта за прекратяване на правоотношението. В самата заповед от 30.08.2021 г. от една страна е посочено, че договорът между страните се прекратява на основание чл.327, ал.1, т.2 от КТ /поради забавено изплащане на трудовото възнаграждение от работодателя/, от която разпоредба се поражда правото на ищцата на обезщетение по чл.221, ал.1 от КТ, а от друга страна е посочено, че към момента на прекратяването му работникът не е използвал 3 дни от полагаемия му се платен годишен отпуск, съобразно отработеното време през годината.

Ето защо и така предявените искове за установяване дължимостта на двата вида обезщетения, също се явяват основателни и доказани в пълните им предявени размери.

Като законна последица, върху уважения размер на главниците за трудово възнаграждение и обезщетения за неизползван платен отпуск и за прекратяване на трудовото правоотношение, следва да се присъди и законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК – 10.12.2021 г., до окончателното плащане на дължимото.

С оглед изхода на делото, единствено ищцата има право на разноски. В съответствие с възприетото в т.12 на ТР 4/2014 г. на ОСГТКВКС, следва съдът в настоящето исково производство да разпредели разноските и във воденото преди това заповедно такова. В ч.гр.д.№ 71014/2021 г. по описа на СРС не установява ищецът –заявител в това производство, да е извършил разноски. Както изрочно е отбелязано и в разпореждането по

делото от 23.12.2021 г., не са представени доказателства за заплащане на договореното адвокатско възнаграждение по банков път, съобразно отразеното в договора за правна защита и съдействие и предвиденото в т.1 на ТР № 6/2012 г. на ОСГТКВКС. Ищцата е представила доказателства единствено за заплатено на 27.09.2022 г. в полза на пълномощника ѝ адвокатско възнаграждение в исковото производство в размер на 675.00 лв., които следва да ѝ бъдат присъдени изцяло.

В същото време, с оглед изхода на делото и обстоятелството, че на основание чл.83, ал.1, т.1 ГПК ищецът е освободен от държавна такса и разноски по производството, последните по силата на разпоредбата на чл.78, ал.6 ГПК следва да бъдат възложени на ответника. Дължимата държавна такса върху уважената част от исковете е в размер на 583.16 лв., а разноските за възнаграждение на вещното лице – 400.00 лв., т.е. „Д“ ЕООД следва да бъде осъдено да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата от 983.16 лв., представляваща дължими разноски по настоящето дело и предходно проведеното заповедно такова – ч.гр.д.№ 71014/2021 г. по описа на СРС.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „Д“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.”АКАД Й Т” №.., представлявано от управителя Р А, че дължи на Д. Г. И. с ЕГН: ***** и адрес: гр.С 3, ул.”З”, ж.к.Ж 9, ет..., следните суми, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 71014/2021 г. по описа на Софийски районен съд: сумата от 12 251.48 лева, ведно със законна лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК - 10.12.2021 г., до изплащане на вземането, от която сума: 1/ 10 353.36 лева, представляваща сбор от неизплатени 6 брутни месечни трудови възнаграждения, всяко в размер на 1725.56 лв. за периода от м.март 2021 г. до м.август 2021 г., включително, 2/ обезщетение по чл.221, ал.1 КТ в размер на едно брутно месечно възнаграждение в размер на 1725.56 лв. и 3/ обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за 3 дни неизползван платен годишен отпуск в размер на 172.56 лв.; сумата от 113.12 лева, представляваща законна лихва върху главницата от 1725,56 лв. за период от 11.04.2021 г. до 02.12.2021 г., сумата от 98.74 лева, представляваща законна лихва върху главницата от 1725.56 лв. за период от 11.05.2021 г. до 02.12.2021 г., сумата от 83.88 лева, представляваща законна лихва върху главницата от 1725.56 лв. за период от 11.06.2021 г. до 02.12.2021 г., сумата от 69.50 лева, представляваща законна лихва върху главницата от 1725.56 лв. за период от 11.07.2021 г. до 02.12.2021 г., сумата от 54.64 лева, представляваща законна лихва върху главницата от 1725.56 лв. за период от 11.08.2021 г. до 02.12.2021 г., сумата от 39.78 лева, представляваща законна лихва върху главницата от 1725.56 лв. за период от 11.09.2021

г. до 02.11.2021 г.

ОСЪЖДА „Д“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.”АКАД Й Т” №..., представлявано от управителя Р А, да заплати на Д. Г. И. с ЕГН: ***** и адрес: гр.С 3, ул.”З”, ж.к.Ж 9, ет..., сумата от 675.00 лв., представляваща направени от последната разноси по настоящето дело, съобразно изхода му.

ОСЪЖДА „Д“ ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.”АКАД Й Т” №..., представлявано от управителя Р А, да заплати по сметка на Софийски районен съд държавна такса и разноси по производството в размер на 983.16 лв., както и 5.00 лв. за служебно издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

След влизане на решението в сила, частно гражданско дело № 71014/2021 г. по описа на СРС да се докладва с приложен заверен препис от влязлото в сила решение.

Съдия при Софийски районен съд: _____